

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXIV. Visitatur à gloriosis Patriarchis, S. Augustino, ac S. P. nostro
Ignatio: & sanctus is Doctor ad ipsam spiritualem habet sermonem:
supervenit gloriosus S. Dominicus, quasi pertranscundo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XXIV.

Visitatur à glorioſis Patriarchis, ſancto Auguſtino, ac ſancto Paſtre noſtro Ignatio: & ſanctus iſ Doctor ad iſam ſpiritualem habet ſermonem: ſupervenit glorioſus ſanctus Dominicus, quaſi pertranscendo.

Specialiſſima fuīt gratia, qua nonnulli Patriarchæ ſacra- rum Religionum exhibue- runt huic puriſime Virgi- ni: qua de re multa in pri- ma parte diēta fuerunt nec ſunt paucā, que in hac adjungemus. Ante- quam vero veniamus ad viſitationes, & gra- tias particulares, quas à ſingulis, & quibus- dam eorum filiis, eſt consecuta, premittam al- liqua viſitationes, quibus illam coniunctim ſunt dignati, & ſpirituallia alloquia ac fer- mones, quibus iſam iuſſu Dei animaverunt, & confor- taverunt. In quadam charta, quam ſcripſit anno ſexcentesimo vigefimo ſexto, ſic ait.

Post illud tam admirandum mysteriu- um, & gratiam, quam Majestas Dei & Domini noſtri, mea pauperi anima dignata fuīt p̄fſtare, illorum aſcenſuum & raptuum, ad tam ſublimes ac divinas viſio- nes, quos per tridui ſpatium ſingulis die- bus habui, quartā die poſt p̄dīctum tri- dum, agens cum Deo, vidi vienientes bea- toſ Patriarchas, S. Auguſtinum, & ſanctum Ignatium de Loyola, qui ad me acceden- tes, me ſalutaverunt nomine Dei. Et cū mea anima hoc tempore eſſet profundi- immersa in cognitionem ſui iſpius, ideoq; me tam perversam eſſe judicarem, ut ver- bis in animo conceptis me millenis impe- terem conviejs & vituperijs, p̄z vehe- mentiſſimo affectu, à quo tota abripie- bar, nullo modo mihi videbar poſſe, aut eſſe apta, quidquam aliud agere. Unde audita ſalutatione horum celeſtium Pa- triarcharum, nihil illis ſcivi aliud reſpon- dere, quām de me queri, & recenſere mea vi- tia, quām in me agnoſcebam, rogo- ipſos, ut orarent Deum pro tam improba crea- tura, quām ego eſsem. Aufcultave- runt me Sancti, & ut perturbatum mea

animæ affectum componeſſerent, utque illi poſſem attendere, dixi mihi per aman- ter ſanctus Ignatius: quiesce Anima, atq; ad- verte, nos ad te veniſſe nomine Dei, ut te folaremur, diceremusque tibi, ſanctos Pa- triarchas, S. Benedictum, S. Auguſtinum, S. Dominicum, S. Franciſcum, & me, ſa- pe deinceps hic, ubi morariſ, comparatu- ros, quemadmodū jam incepimus, quam- vis tu id non videris, neque intellexeris: nonnullis diebus venient hi, alijs venient alij, & ego adero frequentius. Dico tibi, amica, te in rebus concernentibus divinū obſequium, quas bene peragere diſideras, illuminandam à Deo, & nos tibi auxili- um prabituros. In iſto negotio, quod te nunc reddit ſollicitam, hoc facies. Dixi mihi, quid me oportet agere, quod non ſcribo, jam enim id meus novit Confef- ſarius, neque opus eſt, ut hic referatur.

Audiui verba Sancti cum magno meo ſolatio, & dixi illi. Benedicte Sancte, valde me tuis dictis es consolatus, plurimum que ſum ſancto tuo & mirabili alloquio exhilarata. Verū dic mihi modò, amo- re Dei te rogo, aliquid de ea celeſti Pa- tria, ut anima mea inde proficiat. Tum tacto, magna cum reverentia, brachio glorioſi ſancti Auguſtinii, dixit: Anima, alij glorioſus ſanctus Patriarcha ſibi habet à Deo commiſſum, ut faciat, quod petis. In- terea advenit S. Dominicus, acfi aliquan- tū festinaret, noll'etque faceſſere negoti- um, & exceptus humaniſſimè ab alijs du- bus Sanctis, dixit mihi: Anima, venio te rogaturus, ut à Deo obtineas, quō anima- vii gravis ex meo Ordine, conſtitutam in Purgatorio, inde cras liberet. Defundis iſte erat inſignis Dei ſervus, vixeratque re- ligioſiſſimè, & optimè injunctis ſibi facien- do muneribus. Evenerunt hac in- re multa, quāz p̄ztermiſto, nō protraham

narrat.

narrationem. Conclusio hæc est, quod Deus dignatus fuerit exaudire meas miseras preces, & ex ejusdem bonitate postulare, etiam ante terminum, quem gloriatus Sanctus Dominicus petierat, sit egreditus ex Purgatorio. Ut autem revertar, unde sum digressa, Sanctus valedixit alijs Patriarchis, & mea pauperi animæ. Deinde gloriatus sanctus Augustinus, exequens, quod à Divina Majestate fuerat iustus, signando se cruce, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, elevatis ad cælum oculis, manib[us]que suis gravissime & admirabiliter compositis, sic orsus est.

Summa certè, Anima, est misericordia, quam tibi Divina Majestas hoc praetulapso triduo præstitit, neque ulla eam potest lingua hominis explicare. Exaltavit te quotidie, & elevavit septies, ad tam alatum & sublimem gradum, prout scis, atque in postremo ex his, qui numero fuerunt viginti & unus, ascensi, te ad tam eminentem statum, & unionem cum Deo tuo, evexit, quando in primis pertransivisti, & penetravisti illum Divinum Solem, ubi tibi copiosus & ineffabilis thesaurus meritorum Iesu Christi Domini nostri, & pretiosus ab eo fatus sanguis fuit applicatus, ut Divina tantum Majestas scire posset, qualis sit ea sublimitas, ad quam à Deo fuius elevata. Unde adeò te in illo Divino Esse deprehendisti submersam & perditam, ut te ipsam non capias aut agnoscas, neque te clare intelligas, & in altissima ac Divina verseris caligine, solo prædicta lumine necessario, ad videndum & cognoscendum hanc veritatem, candemque amandam & complectendam, dum maximis, quæ secretissimè & spiritualissimè, frueris thesauris. Benedictus sit magnus Deus & Dominus noster, propter omnia opera sua. Actum tecum est, Anima, hæc vice, sicut si Rex aliquis volens gratificari suo filio Principi, illumque oblectare, cundem ad id intelligentem, duceret ad altum quodpiam castellum, indeque ipsi ostendens amplas ditiones, ad quas pueri vires posset pertingere, atque ex paterno amore mox diceret: Ecce fili, tu es meus hæres, & quæcumque vidisti, longeq; plu-

ra, tua sunt: puer verò latus, & eo modo, quod viderat, contentus, sed intelligens, multò ampliora superesse videnda, quæ suus brevis visus non assequeretur, obstupeceret, ac redderetur atronitus, ita obscurè cognoscendo opulentiam, & dominium sui Patris. In hunc, quantum tibi hic verbis exprimi potest, se habet modū, quod tibi, Anima, evenit cum tuo Deo: age illi magnas gratias, & adhære illi, ac adverte, quod te denuò, quamvis id quotidiane facias, debeas tradere tuo Deo, offrendo ipsi, agendōque pro illo omnia, quæ feceris, quam poteris perfectissimè; vivendo in codem Deo, proptèque ipsum patiendo. Hanc oblationem renovabis: & esto certissima, quod Divina Majestas te sit adjutura, munusque tuum acceptatura, sicut tibi est pollicita. Expende præterea magnam atque extraordinariam misericordiam, quam tibi denuò, quia est qui est, & ex pura sua bonitate exhibet, quod velit, sitque ipsius beneplacitum, exaudire tuas preces & orationes, ac tibi concedere, quæcumque petiveris, concernentia salutem animarum, si conformia fuerint Divinis illius decretis; ita nihilominus, ut magnam, & extraordinariam suam misericordiæ potentia munificientiam sit ostensurus; quodque præter hanc tantam gratiam tales animas sit redditurus participes eorum, quæ tibi conferet, prout fit, dum aliqui pretiosi odoris tote consperguntur.

Dum mea anima postremum istud dictum Sancti miraretur, interrogavi illum, quomodo id fieri possit. Etsi enim sit verum, quod Dominus Deus, & infinita ipsius bonitas, omnia possit; me tamen id non intelligere. Adverte Anima, respondit Sanctus. Ferventissimos, ex eo profundissimo cognitionis tui ipsius, quam in omnibus his materiis, & gratiis à Deo tuo perceptis habuisti, principio, eliciuisti affectus contemptus tui: & isti fuerunt tantopere grati Divinis oculis, & tam libenti animo acceptati, ut Deus dixerit: Volo, ut animæ, pro quibus illa oraverit, fiant ejus affectus, & cognitionis sui ipsius, quam ipsa habuit, tanquam ab ea promanantis,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

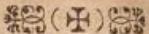
O

par-

participes. Hoc autem bene nōsti, Anima, fuissē tibi à tuo Deo dictum in ultimo ascensu, & ante unionem, quando per septem illos gradus procedebas, & elevabaris. Deus sit benedictus. Vale, Anima, quia tua debilis natura, plura non patitur. Sancti surrexerunt ex suis admirandis sedibus, datāque mihi suā sanctā benedictione abiverunt, cum comitatu Angelorum Dei. Laudetur Divina Majestas propter opera sua, propter suas miserationes, & altissima judicia. Amen, Amen.

Quanquam iste sermo hujus magni Docto-

ris sit plenus mysterijs, versabatur tamen magis in eo, ut hanc Animam specialiter illuminaret quoad illa, que cum ipsa agebantur, quam in universali instructione. Nunc ictos adferimus communes omnibus, ac admirabiles, tam ejusdem, quam aliorum Patriarcharum. Quibus, cùm spectet ad argumentum, quod tractamus, addam illum, quem paucis mensibus post reliquos, & biennio à suo obitu, alia occasione ad eam habuit sanctus Pater Ludovicus de Ponte, quedam prorsus singularia continet.

CAPUT XXV.

Sermones ad illam habitu à sanctis Patriarchis, S. Dominico, S. Patre nostro Ignatio, S. Benedicto, S. Augustino: ac deinde à Christo Domino, & alia vice à venerabili Patre Ludovico de Ponte,

Ocasionem horum cœlestium sermonum, eorum argumentum, ordinem, ac dies, quibus habitu fuerunt, in Junio anni sexcentesimi vigesimi sexti, nobis sancta Virgo distinctissime exposuit in quodam scripto, ubi sic ait:

Feriā tertiā, decimā sextā Junij, dum vacarem orationi, & anima vehementer amore magni Dei & Domini nostri ardore, ingens in me fuit excitatum desiderium, quo jam ab aliquot diebus tenebar, audiendi sermonem spiritualem cuiusquam devoti Religiosi, & servi Dei, eò quod viginti quatuor sint anni, ex quo, propter meam infirmitatem, nullam audiveram concionem, cùm tamen per omneam vitam meam fuerim propensissima, ad audiendum, cum magno meo solatio, verbum Dei. Interea mea anima vidit venientes, cum comitatu Angelorum, quatuor sanctos Patriarchas, S. Benedictum, S. Augustinum, S. Dominicum, & S. Ignatium de Loyola. Appropinquarent mihi isti gloriosissimi Sancti, salutaverunt me peramanter, & S. Dominicus mihi nomine omnium dixit: venimus, Anima, nomine Dei, & ex divino ejusdem mandato, ut te

consolemur, tuoque sancto desiderio satisfaciamus, habito ad te spirituali sermone. Atque dum se converteret ad alios tres sanctos comites, vidi omnes colloquentes, & inter se conferentes, unāque singularem sibi invicem & amabilem exhibentes honorem, quis eorum dicere deberet. Obtigit autem, ex Djivinæ Majestatis precepto, illud munus S. Dominico, qui, constantibus ipsum Angelis, & alijs Sanctis, descendens per gradus, & perveniens ad mysticum quandam suggestum, qui ibi instans sellæ erat collocatus, sedit, clevansque oculos ad celum dixit:

Beati, qui in Domino moriuntur: tales enim vivent in æternum, quia concaverunt omnia, suisque subiecserunt peccatis, & suo affectu sunt mortui universis rebus creatis, ut semper vivant cum Deo. Id tu, Anima, es consecuta ab hoc magno Domino, qui tibi per suam bonitatem & misericordiam istud donum concessit. Præcepit Deus, Anima, quibusdam è filiis Israël, ut, quò remotiores essent à periculo alicujus gravis culpæ, non solum non biberent vinum, sed neque ederent uas, vel earum folliculos, aut acinos. Ita dico, quòd magni referat evitare, prout facis, qualemcunque agnitiæ culpæ pulvrem,